

Ukradena nevesta

Reimmichlova povest podomačena

18

Kar si je Lojz vbil v glavo, to je tudi odločno prignal do kraja. Tokrat se mu je tem prej posrečilo, ker so se med romarji priglasili še trije železničarji, ki so potovali do meje sami s prosto vozovnico. Eden od teh je znal tudi precej gladko po italijansko.

Vse je bilo torej prav. Naši štirje železničarji, med njimi Črni Peter, so se peljali dne 2. maja zjutraj z brzim vlakom in so prišli dan pred ostalimi romarji. Nastanili so se v malem hotelu »Albergo Sanin« blizu Petrove cerkve. Za hrano so že imeli nakaznice kakor vsi romarji in sicer v nekem romarskem domu. Soba, ki jo je dobil Peter, je bila določena zanj in za Lojza. Bila mu je prav po volji, kajti z okna je videl naravnost na čudovito kupolo bližnje Petrove cerkve.

Sicer je Peter že ta prvi dan prišel nekoliko po mestu, ali prav veselilo ga ni nič, ker je komaj čakal, da prispe njegov prijatelj Lojz. Zvečer je potem prišel romarski vlak. Ko je prihruščal v mogočno postajno dvorano, si Lojza že od daleč lahko videl, ker je svojo dolgo, suho postavo nagibal iz okna. Ko sta se zagledala, je Lojz zakrilil z rokami, Peter pa je ves iz sebe mahal s svojim klobučkom.

»Lojz!« — »Peter!« sta zavpila oba hkrati.

Od same sreče je postal Peter ves prešeren in razposajen. Medtem ko so se voditelji romarjev pogajali z avtomobilskimi vozniki, je potegnil prijatelja nekoliko v stran in začel svoje norce.

»Lojz,« je dejal, »premisli, čisto zraven cerkve sv. Petra sva dobila svoj kvartir! Papež je najin najbližji sosed.«

»Kaj? Ali si svetega očeta že videl?« je vprašal Lojz.

»Nak, videl še ne, kašljati sem ga pa že čul... Pa Petrova cerkev! O ti ljubi Bog, še misliti si ne moreš, kako strašno velika je. Od Grabenj do Borovelj bi segla.«

»Pojdi, pojdi, kakemu drugemu tercu se npletaj!«

»Pa prav zares. Pol ure se voziš z avtomobilom okoli nje, premisli! Kupola sv. Petra pa je tako visoka kakor Triglav, kvečemu kak meter morda manj.«

»Zdaj pa — če mi ne odnehaš, ti dam eno za uhlje! Saj sem kupolo videl že z vlaka, še preden smo se v Rim pripeljali.«

»To je bila kaka druga kupola. Takih malih in mičkenih kupolic je v Rimu več tisoč. Petrove kupole pa ne vidiš prej, dokler ne stopiš pred njo; ali ko jo gledaš, moraš trikrat počivati, preden prilezeš z očmi do vrha.«

»Nikar me ne razonegaj s takimi norci! Ali misliš, da utegnem take neumnosti poslušati?«

»Počaj vendar, da ti povem!... Kropilniki v cerkvi so večji kakor Baško jezero. Z ladjami se lahko voziš po njih. Jaz sem se pol ure vozil s čolnom po blagoslovljeni vodi.«

»Ti presneti lažnivec, zdaj te bom pa res za uhlje!«

»Si pa res čuden, da takih reči ne verjameš!... Pomisli le: spovednice so tako velike, da se duhovnik s kolesljem vozi od ene strani na drugo!«

»Če takoj ne vstopita, se avti odpeljejo brez vaju,« se je nekdo za njima zadril in smejal, »potem pa lahko na cesti prenočita.«

Lojz je planil in skočil na prvi avtobus, ki je bil že prepoln — Peter pa za njim. Začelo se je suvanje, prerivanje in godrnjanje; toda Peter je junaško branil svojo in Lojzovo postojanko, Lojz pa je iz stisnjene množice štrlel kakor fižolovka.

Srečno so prišli v romarsko zavetišče in drugi romarji so naša dva kar radi videli med seboj. Imeli so se jima kaj smejati, ko sta že po svoji postavi bila smešna: eden dolg ko fižolova ranta, drugi pa nizek in okrogel kakor polovnjak; kregala sta se ves ljubi dan, držala pa sta se eden drugega kakor cek.

Duhovniki, ki so prišli z romarji, so ju imenovali »naš Don Kihote« in »naš Sančo Pansa.« Tudi Rimljani so se z radovednim nasmehom ozirali za smešnim parom. Lojzu se je zmerom in povsod mudilo, Peter pa, ki si je hotel vsako znamenitost od spredaj in zadaj pogledati, ga je večkrat zadržal; potem sta morala spet v dir, da sta dohitela svojo romarsko skupino, in tropa laških fakinov je drla za njima in krolila. Kdor ju je vprašal, vsakemu sta dejala, da je Rim neznansko lep in da bi bilo komaj, ko bi imel človek deset parov oči. Tudi pobožnosti sta se marljivo udeleževala, le Petru se je zdelo, da je molitve pol preveč; dejal je, da ni mislil, da bo romanje tako pobožno, in da bi za njegov del bilo lahko tudi pol manj. Devet delov za pobožnost in le en del za kratek čas in zabavo — to je tudi za najbolj krščanskega človeka preveč. Toda po sprejemu pri sv. očetu je bil tudi Peter ves blažen in se je rad odrekel želji po zabavi.

Slabo pa sta rezala s svojo italijanščino. Tistih deset drobcev, ki si jih je Peter kdaj nabral, je bilo prav tako za nič kakor Lojzovo znanje, ki si ga je pred davnimi leti v Trstu napaberkoval. Če sta se hotela z Lahi pomeniti, sta morala govoriti kakor gluhonemi; kajti Rimljani so ju razumeli le tedaj, če sta govorila z rokami in nogami.

Zadnji popoldan so gospodje, ki so vodili romarje, dali vsem, da si vsak po svoje uredi: če hoče, si še lahko kaj ponovno ogleda ali obišče kako cerkev in kupi kake odpustke. Naša dva sta jo kar tjavendan mahnila po mestu. Dolgo sta hodila sem in tja, nazadnje sta prispela do Panteona, znamenite cerkve Vseh svetnikov; tu sta v tesnih ulicah tako zašla, da nista vedela ne kod ne kam.

»Vprašati bova morala, drugače ne najdeva domov,« je nienil Lojz.

»Le vprašaj,« ga je dregnil Peter, »saj si se v Trstu učil laškega.«

»Vprašati moraš ti; zakaj si si pa pisal italijanske besede in jih študiral?«

»Kaj naj vprašam?«

»Kje je najbliže do Sv. Petra.«

Pogumno je stopil Peter do gospoda, ki je prišel mimo, vzdignil svoj okrogli klobuček in drzno pobaral:

»Dove najbliže a Petro Domino?«

Gospod, ki se mu je videti zelo mudilo, je prasn timer smeh, pokazal z roko v smer proti Sv. Petru in dejal mimogrede:

»Sulla questa strada, sempre diritto e poi a destra!«

»Ali si razumel? Kaj je rekel?« je vprašal Lojz.

»Rekel je, naj greva kar za nosom.«

»Za katerim nosom?«

»Seveda za tvojim, ki je bolj dolg.«

»Ali te naj zuhljam? Pa saj s teboj ni kaj, ti znaš toliko laško kakor moja koza. Zdaj bom jaz vprašal.«

»To žensko pobaraj, ki tu pride! Babe so bolj prijazne in raje govorijo kakor dedi.«

Po stranski ulici je počasi prihajala črna oblečena gospodična. Na roki ji je visela košarica, gledala je predse in bila videti vsa zamišljena. Lojz je naglo pristopil in rekel vijučno:

»Skuši singulina!«

»Desidera?« je gospodična iznenadeno dvignila glavo.

Tedaj sta oba stopila korak nazaj in ostrmela. Ali že je Lojz zinil in zavpil:

»Leja, ali je mogoče? Ali si res? Seveda, ti si, ti!«

¹ Don Kihote in Sančo Pansa sta junaka smešnega romana, ki ga je spisal slavni španški pesnik Cervantes. (V kratkem posnetku, prirejenega za mladino, ga je izdala Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.)

² »Po tej cesti naravnost in potem na desno.«

³ Reči bi bil moral: Scusi, signorina = oprostite, gospodična!

⁴ »Zelite?«

(Dalje sledi)

Nov redilni prašek za prašiče

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 dni. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govedin in telet. Večji zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitv in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvotne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 12 din.

Za boljše izrabljanje poštnine priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 10%

Pravi Redin, Govedin, Mieklin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi silkanzi in ga prodaja samo

Drogerija KANG, Maribor, Slovenska ulica